

betimeligt i Betænkningen at gøre opmærksom paa, at det eventuelle Mindretal i Vaalse vil have akkurat samme Adgang som Mindretallet i Landets andre Sogmenigheder til at faa anden kirkelig Betjening, om det ønskes.

Kirkeministerens Forslag tilsigter at løse de Konflikter, som kan opstaa mellem en Sognemenighed og en Biskop, og at løse dem saaledes, at Sogmenighederne faar deres Villie, og at der vises Imødekommen overfor Biskopperne, tilsigter altsaa en mindelig Løsning af saadanne Konflikter, og jeg vil meget anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for dette Lovforslag, som Udvalgets Flertal indstiller til uforandret Vedtagelse. Jeg tror, man kan sige, at det har vundet ikke alene Tilslutning, men ogsaa Forstaaelse ikke mindst i kirkelige Kredse, naar man undtager de meget yderliggaaende Indre Missions Kredse og de særlig højirkelige Kredse. Jeg har liggende for mig et Blad, som hedder „Kirke-Tidende“, og ser dør, at Redaktøren af „Kirke-Tidende“, den bekendte Sognepræst, Pastor Severinsen, skriver, da han hører om Overenskomsten mellem Kirkeministeren og Biskopperne: „Man tør vel nok sige, at den nye Kirkeminister her har vist sig at have en heldig Haand“. Og han tilføjer: „Samtidig tør det formenes, at det vil vise sig, at Udfaldet ogsaa bliver Biskoppernes Forsamling til Ære, at de har vidst at vogte det, som de er sat til Vogtere for“. Det er skrevet, før han har set Lovforslaget. Men hvad skriver han saa, da han har set Lovforslaget, som det er kommet frem? Han siger, at dette Forslag er saadan, at „der er neppe nogen i Landet, der bliver overrasket. Dette er lige netop, hvad man kunde gætte sig til, og det er utvivlsomt Hovedpunkterne af en god Løsning paa en vanskelig Sag“. Det findes i Nummeret for 11. Juni. I samme Blad har en meget anset dansk Præst, Provst Elmquist, som i en lang Aarrække har været Redaktør af Kirkebladet, og som tilhører den mere konservative Fløj indenfor den grundtvigske Retning og tidligere har udtalt sig bestemt mod en taalsom og rummelig Folkekirke, i Anledning af denne Overenskomst mellem Kirkeministeren og Biskopperne udtalt, at han ikke staar paa sit gamle Standpunkt længere. Han skriver følgende, som jeg med Formandens Tilladelse skal citere: „Den danske Kirkes Vej har hidtil været en lempelig Udvikling, ingen faststøbt „Forfatning“, men „Lem-

pelser“, efter som Strømningerne i Folkekirken krævede det (Sognebaandsløsning, Valgmenigheder, Lov om Kirkers Brug o. s. v.). Det synes jo dog, som den ny Kirkeminister vil følge samme Vej. Og gør han det nu paa sin Maade ved f. Eks. at aabne en „Ventil“ for de rationalistiske Præster til at sortere umiddelbart under Ministeriet uden Bispetsyn, saa lad os „Gammeldagstroende“ og særligt os Grundtvigske, der har opnaaet saa mange Friheder, unde Rationalisterne denne Frihed, naar en Kirkestorm kan afvendes derved“.

Jeg tillægger disse Udtalelser, der er kommet fra to Præster, som ingenlunde staar paa et yderliggaaende grundtvigsk Standpunkt, men tværtimod maa siges at repræsentere mere konservative Standpunkter — Sognepræst Severinsen tilhører ikke en Gang den grundtvigske Retning —, ikke ringe Betydning, og jeg tror, de er Udtryk for en almindelig Opfattelse indenfor Præstestanden af det Lovforslag, som er blevet forelagt af den højtærede Kirkeminister, og af den Ordning, som han har foreslaaet. Jeg vil indtrængende anbefale, at man stemmer imod det stillede Ændringsforslag og for den højtærede Kirkeministers Lovforslag, idet jeg anbefaler dette som et Lovforslag, der bringer en Ordning, som vil skaffe os ind i rolige Forhold, saa at den aandelige Kamp kan udkæmpes i Frihed indenfor Folkekirken. At stemme mod Lovforslaget vil derimod føre os ind i en Udvikling, som — det tror jeg at kunne sige uden at gaa nogen for nær — ingen kan overskue. Ministerens Lovforslag vil skaffe os en rummelig Folkekirke. Det vil sige: vi har en rummelig Folkekirke, men en Lov som denne vil i Praksis anerkende, at vi har den, idet vi tager Hensyn til den Bevægelse, der har rejst sig paa Nordfalster.

En af de Mænd, der har staaet som Talsmænd for den rummelige Folkekirke og Folkekirkens Frihed her i Landet, en Mand, der nød usædvanlig Agtelse i alle kirkelige Kredse, den nu afdøde Valgmenighedspræst V. Hoff, senere Præst ved Vartov Kirke i København, udtalte en Gang, da der var Tale om de kirkepolitiske Forhold, at det var hans Overbevisning, „at skal Udviklingen af Menighedslivet i vore Dage ske paa en sund og lempelig Maade indenfor Folkekirken, maa den ske i frisindet Retning og Bestræbelserne gaa ud paa at gøre Folkekirken rummelig“. Netop disse Ord af Pastor Hoff kan staa som Motto over den højt-